

Türk'e düşman kazandırma stratejisi

Türkiye`de ırkçılık illetine kapılmış kişi ve grupların Üstad Bediüzzaman hakkında kullanmayı özellikle tercih ettikleri isim, lakap şudur: Said-i Kürdi.

Üstad Bediüzzaman, 1920`den sonraki `Yeni Said` devresinde bu imzayı terk ettiği ve mutlak ekseriyetle `Said Nursi` ismini kullandığı halde, ırkçı kesim ısrarla ve inatla `Said-i Kürdi` demeye devam ediyor.

Sebebi gayet derecede açıktır:

Bir `frenk illeti` olan ırkçılık marazına yakalananlar için en önemli şey, ırkçılığı körüklemeye istimal edilebilecek malzemelerdir. İşte, bu iflah etmez ve ettirmeyen marazın iki ucunu tutmuş olan Türkçüler ile Kürtçüler, `Said-i Kürdi` tabirini de büyük bir zevk ve iştahla kullanıyor.

Böyle yapmakla, dar muhakemeli Kürtçüler, kendi kısır davaları için muktesep bir pay çıkarmayı hesaplarken; herkesi düşman görmeyi yeğleyen Türkçüler ise, `Bakın, Said Nursi bizden değildir; arkasından gitmeyin` mesajını yaymaya çalışıyor.

Her iki tarafı çileden çıkartıp kudurma noktasına getiren gelişme ise, din ve vatan birliğine inanmış yüz binlerce Müslüman Türk ve Kürt evladının, Üstad Bediüzzaman`ın temsil ettiği dava etrafında kenetlenerek birleşmesi, kardeş olup kucaklaşmasıdır.

Bütün nifak ve şikak tohumlarının ekilmesine, bütün kin ve husumet ateşinin körüklenmesine rağmen, bu samimi kardeşlik bağları sarsılmıyor, kopmuyor, kesilmiyor. Tıpkı, Saadet Asrındaki Habeşi Bilal, Farisi Selman ve Arabi Ebazer gibi sahabiler arasındaki kuvvetli, sarsılmaz kardeşlik modeli gibi...

Hakikat-i hal bu merkezde olmasına rağmen, bütün hayatını din, vatan ve millet uğrunda sarf eden, üstelik dünya umuru namına hiçbir şey istemeyen, dahası maddi ve dünyevi hiçbir şeye sahip olmadan ebediyete intikal eden Bediüzzaman Said Nursi`ye, onun ihlaslı talebelerine ve onun Kur`an tefsiri olan eserlerine karşı, akıl almaz derecede bir kin ve garaz hissiyle düşmanlık edenlere rastlanıyor.

İşin acip, garip tarafı, bazıları din, vatan, milleti adına yapıyor bu düşmanlığı. Üstelik, her türlü hile ve desiseyi de mübah görerek: İtham, iftira, yalan, karalama, tahkir, tezyif, şüphe, tereddüt, vs., menfi tarzda istimal edilebilecek her türlü silah var bunlarda. Ve, hiç çekinmeden fütursuzca kullanmaktalar bu silahları. İşte, ırkçılık batağına saplanmış ve bu türden silahlarla Said Nursi`ye karşı yaylım ateşini başlatmış olan, bir silahşörle daha karşı karşıyayız: Türkçü-Turancı Nihal Atsız...

Türkçülerin `Atsız kanadı`na göre, `Nihal Atsız, Türk milliyetçiliğinin Ziya Gökalp`ten sonraki en büyük ismi`dir. (Not: Eski lakabı `Kürt Ziya` olan bu çift taraflı ırkçılık körükleyicisi şahsiyetin hakiki hüviyetini öğrenmek için `Türkçe İbadet Tartışması` isimli kitabımıza bakabilirsiniz.)

İşte, dünkü yazımızda da belirttiğimiz üzere, bir aylık dergide `Milli Strateji` başlığıyla yazı yazarak Üstad Bediüzzaman`a olmadık suçlamalarda bulunan ve onu Türk milletinin en büyük, en tehlikeli düşmanı olarak tanıtan zihniyetin fikir ve ilham kaynağının da, `Türk`e düşman kazandırma stratejisi` güden Gökalp ve Atsız gibi `Türkçüler` olduğunu anlamak hiç de zor değil.

Bu sebeple, yazımızın bundan sonraki bölümlerinde, bir kısım Türkçülerin akıl hocası durumundaki Nihal Atsız`ın Bediüzzaman Said Nursi hakkında ileri sürdüğü iddia ve isnatlar ile bunlara karşı verilen cevaplar, yapılan izahlar yer alacak. 11 Aralık 1975`te ölen Nihal Atsız`ın, 1964`te yayınlanmış `Nurculuk denen sayıklama` başlıklı uzun bir makalesi var.

Ona bağlı Türkçüler, koca bir iftiraname hüviyetindeki bu yazıdan hem ilham alıyor ve hem de her fırsatta ondan iktibaslar yaparak meseleyi gündeme getiriyor. Bakalım, Hüseyin Nihal Atsız, 7 Mart 1964 tarihli ve 109 sayılı Ötüken dergisinde Nursi ve Nurculuk hakkında neler yazmış ve ne tür iddialarda bulunmuş, izah ve cevaplarıyla birlikte bu konuya inşaallah devam edelim.

Nihal Atsız`ın kırk sene evvel Ötüken dergisinde neşrettiği (7 Mart 1964) Üstad Bediüzzaman hakkındaki kin, nefret ve iftira yüklü makalesi, onun takipçileri tarafından her fırsatta ısıtılıp ısıtılıp gündeme getiriliyor.

Atsız`ın bu iftiranamesi, pekçok Müslüman Türk evladının Bediüzzaman Said Nursi`den soğumasına, ondan uzaklaşmasına, dahası serapa iman hakikatlerini ihtiva eden Nur Risalelerinden mahrum kalmasına sebebiyet verdi.

Dolayısıyla, `Türkçü` geçinmelerine rağmen, Müslüman Türk milletine manen en büyük zararı verenlerden biri oldu. Şimdi, Atsız`ın söz konusu `Nurculuk denen sayıklama` başlıklı makalesinde bakalım ne tür isnatlar yer alıyor. Hem bunları okuyalım, hem de bu türden iddia ve isnatlara Üstad Bediüzzaman`ın, talebe ve dostlarının vaktiyle vermiş olduğu cevaplara, yapmış olduğu izahlara bakalım. Gökalp`in yolundan giden Atsız, bahsi geçen yazısının başlarında konuya şu ifadelerle giriyor:

`Nurculuk nedir?

Gazetelerde ikide bir görülen Nurcular, Nur Risalesi talebeleri kimdir? Aralarında avamdan aydına kadar, mühendis, avukat ve doktora kadar her türlü adamın bulunduğu Nurculuk, Said-i Nursi adında cahil bir Kürdün peşine takılmış cahil bir sürü, Nur Risalesi talebeleri de Said-i Nursi`nin o çetrefil ve cahil Kürt Türkçesiyle yazdığı Risaleleri, atom fiziği ve Einstein nazariyesini okur gibi toplanıp okuyan bir yığın zavallıdır.`

Nihal Atsız`ın bu tahkir ve tezyif çamurları sıçratan isnatlarına karşı, aynı zamanda imanlı bir milliyetçi olan Osman Yüksel Serdengeçti`nin `Said Nur ve Talebeleri` başlıklı makalesinden ilk cevabı verelim:

`Bahtiyar bir ihtiyar var. Etrafı, sekiz yaşından seksen yaşına kadar bütün nesiller tarafından sarılmış. Yaşlar ayrı, başlar ayrı, işler ayrı... Fakat bu ayrılıkta gayrılık yok. Hepsi birşeye inanmış: Allah`a... O`nun ulu Peygamberine. O`nun büyük kitabına. Kur`an henüz yeni nazil olmuş gibi, herkes aradığını bulmuş gibi bir hal var onlarda. Said Nur ve talebelerini seyrederken, insan kendini adeta Asr-ı Saadette hissediyor. Yüzleri nur, içleri nur, dışları nur. Hepsi huzur içindeler. `...

Said Nur, üç devir (Meşrutiyet, İttihad ve Terakki, Cumhuriyet) yaşamış bir ihtiyar. Gün görmüş bir ihtiyar... İmanı, sıradağlar gibi muhkem. Bu adam, üç devrin şerirlerine karşı imanlı bağrını siper etmiş. Allah demiş, Peygamber demiş, başka birşey dememiş... Hiçbir zalim onu eğememiş, hiçbir alim onu yenememiş. Kayalar gibi çetin, müthiş bir irade. Şimşekler gibi bir zeka. İ

şte Said Nur! `Mahkemelerdeki müdafaalarını okuduk. Bu müdafaalar bir nefis müdafaası değildir, büyük bir davanın müdafaasıdır. Celadet, cesaret, zeka eseri, şaheseri... `Niçin Sokrat bu kadar büyüktür? Bir fikir uğruna hayatı hakir gördüğü için değil mi? Said Nur en az bir Sokrat`tır; fakat İslam düşmanları tarafından bir mürteci, bir softa diye takdim olundu. `...Y

ıllardır mukaddesatları çiğnenmiş vatan çocukları, mahvedilen nesiller, imana susayanlar, onun yoluna, onun nuruna koştular. Üstad`ın Nur Risaleleri elden ele, dilden dile, ilden ile ulaştı, dolaştı. Genç-ihthiyar, cahil-münevver, sekizinden seksenine kadar herkes ondan birşey aldı, onun nuruyla nurlandı. `Gözlerinin nuru sönmüş, iç alemlerinin ışığı sönmüş, harabeye dönmüş olan körler, bu nurdan, bu ışıktan korktular. `...

Onun nuru, Kur`an`ın nuru, Allah`ın nuru vatan sınırlarını da aştı; bütün alem-i İslamı dolaştı. Şimdi Türkiye`de, her teşekkülün, vatanını seven herkesin, önünde hürmetle durması lazım gelen bir kuvvet vardır: Said Nur ve talebeleri. (Bkz: Mabedsiz Şehir, s. 149 ve Tarihçe-i Hayat, s. 545.)

Yine, Serdengeçti ile aynı paralelde Said Nur ve talebelerini tahlil eden devrin en itibarlı gazetecilerinden, aynı zamanda milliyetçi-mukadesatçı kişiliğiyle de bilinen Eşref Edip Fergan`ın `Uzun bir ayrılıktan sonra` başlıklı yazısından kısa iktibaslarla devam ediyoruz:

`Üstad`la tanışmamız kırk seneyi geçti... Üstad, kendine mahsus şivesiyle, yüksek ilmi meselelerden konuşur, onun konuşmasındaki celadet ve şehamet bizi de heyecanlandırır. Harikulade fitri bir zeka, İlahi bir mevhibe. En mu`dil meselelerde, zekasının kudret ve azameti kendisini gösterir. Daima işleyen ve düşünen bir kafa. Onun rehberi yalnız Kur`an.

Bütün feyiz ve zeka kaynağı bu.... İslamın gayetü`l-gayesi olan tevhid ve Allah`a iman esası, onun ve Risale-i Nur`un en büyük umdesidir. Mücadele ile gönüllerde iman ve Kur`an hakikatlerini yerleştirmek için geçen uzun, bir asra yakın bir ömür. F

azilet ve şehametle geçen bir ömür. Harp meydanlarında, mücahitlerin önünde, kılıç elinde, dim dik ayakta düşmana saldıran bir kahraman. Esarete, düşman kumandanına karşı koyan bir kahraman. İdam sehvasında, düşman kumandanını düşündüren, insafa getiren bir kahraman.

`Millet ve memleket için canını vermekten zerre kadar çekinmeyen bir fedai. Fitnenin, bozgunculuğun en müthiş düşmanı. Milletten menfaati için, her türlü zulme, işkenceye tahammül ediyor. Ona zulmedenlere beddua bile etmez. Onu zindanlara atanlara, ancak salah ve iman temenni eder. `...

Memleketin her tarafında 600 bini müteceviz, belki bir milyonu bulan talebeleri, memleketin en faziletli evlatlarıdır. Üniversitenin muhtelif fakültelerinde müsbet ilimler tahsil eden şakirtleri pek çoktur; yüzlercedir, binlercedir.

Hiçbir Nur talebesi yoktur ki, sınıfının en faziletlisi, en çalışkanı olmasın.

Memleketin her tarafında bulunan bu yüz binlerce Risale-i Nur talebesinden hiçbirinin, hiçbir yerde asayiş muhil hiçbir hareketi, hiçbir vak`ası yoktur. Her Nur talebesi, hükümetin, nizam ve intizamın tabii birer muhafızdır, asayişin manevi bekçisidir. (Bkz: Eşref Edib; Tenkit ve Tahliller, s. 13-16 ve Tarihçe- Hayat, s. 541.)

Türk milletine düşman kazandırma stratejisi güden öncü teorisyenlerden biri Ziya Gökalp ile, bir diğeri Nihal Atsız`dır. Bu stratejinin pratisyenleri ise ayrıdır. Onlar, ekseriyetle askeri ve siyasi cenahtan kimselerdir.

Burada üzerinde durduğumuz konu, ikinci kademedeki teorisyen ve günümüz bir kısım Türkçülerin de akıl hocası olan Nihal Atsız`ın, Nursi, Nur Risaleleri ve Nur talebeleri hakkında ileri sürdüğü iddia, yahut isnatlarıdır. İşte, ta kırk sene evvel neşrettiği makalesindeki ifadelerinin devamından bir bölüm:

`Said-i Nursi denilen adam, eskiden Said-i Kürdi diye birtakım risaleler yayınlayan, Türkçe bilmez, daha nokta ile virgülün nerede kullanılacağını bilmekten aciz, Şafii mezhebinden bir Kürttür. Mütareke yıllarında İstanbul sokaklarında milli Kürt

kılığı ile dolaşarak caka yapmıştır.

Bu cakacı Kürt, kendisine `Bediüzzaman` demekte, müridleri de bu adı bir övünmüş gibi kullanarak şeyhlerini bu adla ululamaktadır. Bediüzzaman, `zamanın harikası` demektir. Kürt Said cidden zamanın harikasıdır. Yirminci yüz yıl gibi bir zamanda bu bilgisizliği ve iptidailiği ile ortaya atılmakta gösterdiği pişkinlikle zamanın harikası, bundan daha fazla olarak da on binlerce, belki yüz binlerce Türk`ü ardına takmakta gösterdiği başarıyla gerçekten zamanın bir harikasıdır... Zamanın bu harikası, bu Kürt Said, aslında bir Kürt milliyetçisidir.`

Görüldüğü gibi, dinle barışık olmayan bir grup Türkçünün `akıl hocası` rolündeki Atsız, iddialarının hiçbirine delil getirmiyor, getiremiyor. Sadece kara çalmakla meşgul. Gözü başka birşey görmüyor. Said Nursi`nin `Kürdi`liğinden `Şafii`liğine, hatta alim zatların ona ittifakla layık gördüğü `Bediüzzaman` ismine varıncaya kadar, hayatında yer alan herşeyi hor ve hakir görerek, hasmane bir tutumla karalamaya çalışıyor.

Bu şahıs, esasen kendi ikrarıyla da `yüz binlerce Türk`ün Nursi`nin peşinden gitmesini, eserlerini iştiyakla okumasını, dikkatle mütalaa etmesini bir türlü hazmedemediği için, kıskançlık krizine tutulmuşçasına saldırıyor.

İşte, bu gibi hususlar, aslında hakiki Türk hamiyetperverleri ile `sahtekar hamiyetfuruşlar`ın farkını da bir güzel gösteriyor. Hamiyetfuruşlar, `Türk`ten başka Türk`ün dostu yok` demekle, herkesi Türklere düşman görüp öyle de gösterirlerken, Bediüzzaman ve Mehmed Akif gibi zatlar ise, diğer Müslüman akvamı Türklere dost ve kardeş yapmakla ömür geçirdiler.

Hakiki Türklerin üstad kabul ettikleri Bediüzzaman, bin yıl dine hizmet ile cihan çapında İslamın bayraktarlığını yapan Türk milleti için `Meslek-i Kur`aniyem cihetiyle, her milletten ziyade Türkleri sevmek ve taraftar olmak, kudsi hizmetimin muktezasıdır` (Tarihçe-i Hayat, s. 202) diyerek, her milletten talebelerine Türkleri sevmek ve taraftar olmak dersini verdiği halde, `sahtekar hamiyetfuruşlar` ise, dün olduğu gibi bugün de bu ilim ve iman abidesi zattan Türk milletini soğutmaya, uzak tutmaya, hatta nefret ettirip düşman yapmaya uğraşiyor.

Evet, başka unsurlardan binlerce şahit gösterebiliriz ki, bu insanlar hassaten Risale-i Nur`u okuduktan sonra Türk milletini daha ziyade sevmeye ve samimane münasebettar olmaya başlamış.

O halde, ne istiyor bu hamiyetfuruşlar? Dertleri nedir? Bunlar geri zekalı olmadığına göre, dertleri de hiç şüphesiz `Türk`e düşman kazandırmak`tır. Nitekim, Üstad Bediüzzaman bu gibi kimseler için `İlhada giren ve Türkün hakiki bütün mefahir-i milliyesini taşıyan İslamiyet milliyetinden çıkmak isteyen adamları Türk bilmiyoruz, Türk perdesi altına girmiş frenk telakki ediyoruz` diyerek, gerekçesini de şu sözlerle ifade ediyor:

`Çünkü, yüz bin defa Türkçüyüz deyip dava etseler, ehl-i hakikati kandıramazlar. Zira filleri, hareketleri, onların davalarını tekzip ediyor.` (Mektubat, 29. Mektup, Dördüncü Desise`den.)

Dünkü köşe yazımızda aktardığımız üzere, Osman Yüksel ile Eşref Edib gibi münevver zatlar, Üstad Bediüzzaman`ın nasıl bir hüviyet ve şahsiyete sahip olduğunu, talebelerinin nasıl mazbut ve münevver birer vatanperver olduğunu ve telif ettiği Nur Külliyatının da nasıl bir `şaheser` olduğunu, gayet veciz bir şekilde izah ediyorlar.

Onların yazdıkları, elbette ki tam yerinde ve makul cevaplardır. Bununla beraber, Nihal Atsız`ın isnatlarına karşı, o münevverlerin izahlarına ilaveten bugün de Üstad Bediüzzaman`ın yine aynı meseleyle alakalı vaki olmuş itirazlara verdiği uzun bir cevabın kısacık bir hülasasını aktarmak istiyoruz.

Hal`de olduğu gibi, gelecekteki itirazları da keşfen gören Bediüzzaman, adı geçen eserinin `Dördüncü Desise`sinde ırkçı Türkçülerin aldatma teşebbüslerine mukabil şu cevap ve izahları serd ediyor: `...Şimdi, en mühim bir hücum benim şahsımadır. Diyolar ki: `Said Kürttür. Neden bu kadar ona hürmet ediyorsunuz, arkasına düşüyorsunuz?`

İşte, bilmeceburiye, böyle herifleri susturmak için, Dördüncü Desise-i Şeytaniyeyi, istemeyerek Eski Said lisaniyla zikredeceğim: Şeytanın telkiniyle ve ehl-i dalaletin ilkaatıyla, bana karşı propaganda ile hücum eden ve mühim mevkileri işgal eden bazı mühlidler, kardeşlerimi aldatmak ve asabiyet-i milliyetlerini tahrik etmek için diyolar ki:

`Siz Türksünüz. Maşaallah, Türklerde her nevi ulema ve ehl-i kemal vardır. Said bir Kürttür. Milliyetinizden olmayan birisiyle teşrik-i mesai etmek hamiyet-i milliyeye münafidir.`

Elcevap: Ey bedbaht mülhid! Ben felillahilhamd Müslümanım. Her zamanda kudsi milletimin üç yüz elli milyon (şimdi bir buçuk milyar) efradı vardır. `...

Türkçülük perdesi altına giren ve hakikaten Türk düşmanı olan hamiyetfuruş mülhidlere derim ki: Din-i İslamiyet milliyetiyle ebedi ve hakiki bir uhuvvet ile, Türk denilen bu vatan ehl-i imaniyla şiddetli ve pek hakiki alakadamım. Ve bin seneye yakın, Kur`an`ın bayrağını cihanın cihat-ı sittesinin etrafında galibane gezdiren bu vatan evlatlarına, İslamiyet hesabına müftehirane ve taraftarane muhabbettarım. `

Sen ise, ey hamiyetfuruş sahtekar! ...Ey frenkmeşrepler ve propagandanızla hakiki kardeşlerimi benden soğutmaya çalışan mülhidler! ...Türkün mefahir-i hakikiye-i milliyesini unutturacak bir surette mecazi ve unsuri ve muvakkat ve garazkarane bir uhuvvetin var. Senden soruyorum: ...

Eğer hamiyet-i milliye bunlardan ibaretse ve terakki ve saadet-i hayatiye bu ise, evet, sen böyle Türkçü isen ve böyle milliyetperver isen, ben o Türkçülükten kaçıyorum; sen de benden kaçabilirsin. `...

Felillahilhamd, hizmet-i Kur`aniye ve imaniyede Cenab-ı Hak rahmetiyle öyle kardeşleri bana vermiş ki, vefatımla, o hizmet, bir merkezde yapıldığına bedel, çok merkezlerde yapılacak. Benim dilim ölümle susturulsa, pek çok kuvvetli diller benim dilime bedel konuşacaklar, o hizmeti idame ederler.

Hatta diyebilirim: Nasıl ki bir tane tohum toprak altına girip ölmesiyle bir sümbül hayatını netice verir; bir taneye bedel yüz tane vazife başına geçer. Öyle de, mevtim, hayatımdan fazla o hizmete vasita olur ümidini besliyorum. `

Bundan evvelki bölümlerde, Türk milletine sayısız düşman kazandırmış ve bir kısım Türkçüleri de diğer milletlere düşman etmeyi başarmış stratejistlerden Nihal Atsız`ın Said Nursi ve Nurculuk hareketine nasıl baktığı, bu hususta düşünce ve kanaatinin ne merkezde olduğu büyük çapta anlaşılmalı.

Aynı şekilde, onun mesnetsiz iddialarını çürüten, haksız ve insafsızcasına yaptığı karalamaları yüzüne çarpan imanlı kalem sahiplerinin yazılarından yaptığımız iktibaslar da, okuyarlarda önemli ölçüde bir fikir ve kanaat hasil etmiş olmalı.

Ancak, biz Atsız`ın geri kalan iddia ve isnatlarını da—mukabil cevaplarıyla birlikte—burada nakletmek istiyoruz. Ta ki, takipçilerinin söyleyecek bir tek sözü kalmayın. Hem de, kendilerini esaslı bir fikir ve dava adamı zanneden bu kimselerin, fikren ne tür hezeyanlar savurduğunu, nasıl maskara bir duruma düştüğünü, nasıl kof bir ideal uğruna ömür tükettiğini, iftira uğrunda nasıl da çamura yattığını, tahkik ehli insanlar daha iyi görsün, anlasın, kavrasın...

Evet, Müslüman Türk milleti, Nursi ile birlikte eserlerini ve bu eserleri okuyan Nur talebelerini dün olduğu gibi, bugün de görüyor, biliyor ve tanıyor. Ama, bakalım aynı şeyleri Atsız ve onun izinden gidenler nasıl biliyor, yahut nasıl görmek ve göstermek istiyor? İşte, Atsız`ın söz konusu makalesinin devamı: `...

Bu Kürt Said, aslında bir Kürt milliyetçisidir. Nasıl Moskofçular Türk milletini yıkmak için ortaya sosyal adalet ilkesiyle atılıyor, yoksulların davasını benimsemiş görünüyorsa, Kürt Said de ortaya Müslümanlık ve kardeşlik çığırkanlığı ile çıkıyor.

Kürtçülük davasını açıkça güdemeyeceği için, Türkçülüğü yıkacak ağırları Müslümanlık ve Nurculuk diye ileri sürüyor. Müritlerine veya kendi tabiriyle Risale-i Nur şakirtlerine evlenmeyi yasak ediyor. Çünkü, evlenip çocuk sahibi olurlarsa, o çocukların kötü ve dinsiz olma ihtimali varmış.

Tabii, dağdaki Kürdün bu büyük ve İlahi buyruktan haberi olamayacağı için, o evlenecek ve Kürtler çoğalacak. Herkesin sözüne inanan saf Türkler ise, büyük mürşidin buyruğu ile evlenmeyecek, böylelikle Türk soyu azalacak ve Kürt Şeyh Said`in 1924`de yapamadığını, Kürt Molla Said(yani Bediüzzaman) kırk yıl sonra yapmış olacak. `...B

ir zamanlar bu sayıklamalardan (risalelerden) bana da bir tane yollamışlardı. Kendimi zorlayarak okuyabildiğim bir tanesinde, Kürt Said radyodan bahsediyor, dünyanın bir ucundan söylenen bir sözün kutudan duyulmasını kutudaki meleklerle açıklıyordu. `İşte, aşağı tabaka ile birlikte doktor, mühendis ve avukatın da şeyhi, piri olan, kendisinden `efendi hazretleri` diye söz ettikleri Kürt Said`in seviyesi budur.

`Bana göre Ticanilik, Nurculuk, yobazlık, komünizm ve partizanlık gibi hastalıkların sebebi, milli ülküden yoksunluktur. `Türkiye`de gerçek ülkü olan Türkçülük, türlü bahanelerle baltalanmasa, gerçek Türkçü olan eski `Milliyetçiler Derneği` 1953`de kapatılmasaydı, bunlara gelişme imkanı verilseydi, bugün memlekette partiler üstünde, gayet ateşli ve şuurlu bir milliyetçi topluluk bulunacak, hükümetler güç durumlarda bunlardan yardım isteyebileceklerdi.

`Türkçülük insanlara hiçbir vaitte bulunmuyor, maddi veya manevi birşey vermiyor. Yalnız fedakarlık ve feragat istiyor. Nurculuk ise Cennet va`dinde bulunuyor. Ebedi saadet, cennette köşkler, yemekler, huriler va`dediyor... Kafası işlemeyen, hatta aslında materyalist olanlar, tabii Nurculuğu seçecektir.

Netekim bunu kendileri de söylüyor `Türkçülük mezara kadar. Ondan sonra ne olacak?` diyor... Tabii ondan sonrasını kendilerine Kürt Said hazırlayacak.`

Bile bile yalan ve iftira Aziz okuyucu, bütün bu adice karalamalar 1964`te yayınlandı. Bediüzzaman Said Nursi`nin vefat tarihi ise 1960. Demek ki, bu iftiraname Nursi`nin vefatından 4-5 sene sonra kaleme alınmış. Buna göre, aslında herşey ayan-beyan ortada.

Yani, Said Nursi dünyadan göçüp gittiği halde, geride dünya namına hiçbir şey bırakmamış. Ne bölünmeye, ne siyasileşmeye, ne unsuriyet davasına, ne ayrı bir devlet kurmaya, ne de saltanat sürmeye dair hiçbir şey...

Ayrıca, talebelerinin bir kısmına evlenin, bir diğer kısmına evlenmeyin diye herhangi bir direktif vermediğini, Türkiye`yi içten yıkmaya çalışmadığını, Türk milletini `vahşi kavim` diye yad etmediğini, radyo ve benzeri meselelerin ilmi izahını da mesnetsiz isnatta görüldüğü şekilde yapmadığını, keza Nurculuğun Cennetteki hurilerle yemekleri vadetmek olmadığını ve bu suretle kimsenin aldatılmadığını, başta Türkler olmak üzere Nur Risalelerini okuyan yüz binler, hatta milyonlarca insan gayet iyi biliyor.

Aslında, bunların çoğunu Atsız ve onun gibi hamiyetfuruşlar da biliyor. Ama, doğruyu söylemek asla işlerine gelmiyor. Yani, yalana, yanlışla bile bile tevessül ediliyor.

O yüzden de, bu hezeyannamde hiçbir iddiaya delil getirilmiyor, kaynak ismi verilmiyor ve sadece hakaretli seviyesiz sözlerle Nur davası küçümsenmeye ve Nur okuyucuları aşağılanmaya çalışılıyor. Bu arada, Nur Risalesi okuyucusu Türkleri cahillik ve ahmaklıkla itham etmekten çekinmeyen Atsız`ın, en büyük rahatsızlığının esasen bu noktadan ileri geldiği de şu hezeyanlarıyla büsbütün açığa çıkıyor:

`...Bizim için şaşılacak nokta, onun şu veya bu davranışı değil, on binlerce, belki yüz binlerce gafil Türk`ün, bu cahil Kürd`ün arkasından gitmesi, onun cahilane ve hainane öğütlerine körü-körüne boyun eğmesidir.

`Şimdi bu gafil Türklere hitap etmek istiyorum: Siz, Türk ve Müslüman mısınız? Türkseniz, hangi sebeple cahil bir Kürdün ardından gidiyor, onun telkinleriyle kendi ırkınızı, kendi dilinizi hor görüyorsunuz?

Aranızda `Türkçe de dil mi?` diyen ahmaklar, resmi dilin Arapça olmasını isteyen hainler var. Siz ne biçim Müslümanınız ki, cahil bir Kürd`ün telkini ile evlenmeyi lanetliyor, dinsiz çocuklar yetişir de günaha gireriz diye bekar kalmaya azmediyorsunuz? Putperest olduğunuzun farkında değil misiniz? `...

Bana bu yazıyı yazdıran, Trabzon`dan yollanan acayip bir nesne oldu. Çok küçük boyda, 8 yapraklık bir broşür olan bu nesne, hangi basımevinde basıldığı belli olmayan bir Said-i Kürdi reklamıdır. Gönderen, O. Nuri Kurt adında tanımadığım birisidir.

İçinde Kürt Said`in sayıklamalarından parçalar var. İkinci yaprağın ikinci yüzündeki şu hezeyana bakın:

`Aziz, sıddık kardeşlerim, `Siz kat`i biliniz ki, Risale-i Nur şakirtlerinin meşgul oldukları vazife, ruy-i zemindeki en muazzam mesailden daha büyüktür.`

`Evet! Sizin vazifeniz cidden büyüktür. Haçlıların, bozuk iradenin, azınlık ihanetlerinin yıkamadığı Türkiye`yi, cehaletiniz, gafletiniz ve hamakatinizle yıkacaksınız. Türklüğü inkar ederek, şeriati anayasa ve medeni kanun durumuna getirerek, evlenmiyerek, yalnız kalan kadınları evlere tıkararak, eski yazıyı getirip Arapçayı resmi dil yaparak, İslamiyetten önceki tarihimizi küfüdür diye kitaplardan kazıyarak Türklüğü yıkacaksınız...`

Neymiş o sizin meşgul olduğunuz büyük vazife? Bir odaya kapanıp Kürt Said`in hezeyanlarını okuyarak kendinizden geçmek mi? Bu zavallı ve gülünç halinizle siz, aslında ruhi tababetin ve marazi ruhiyatın konusu olabilirsiniz.`

Ey hakikat arayıcısı! Bütün bu iddiaları okudunuz. Acaba, Türkçü geçinen Atsız`ın hakka isabet eden bir tek sözüne, hakikat namına söylenmiş bir tek cümlesine rastladınız mı?

Şimdi bu garazkar hezeyannamedeki, bu kapkara iftiranamedeki hangi bir iddiaya cevap vermeye, yahut izahat getirmeye çalışalım? Bir iddiayı ortaya atan namuskar, haysiyetli bir kimse, evvela o iddiasına delil getirmek durumunda değil mi?

Bize göre en büyük delil ve şahit—evet, en büyük vazife olarak `iman davası`nı esas alan—Risale-i Nur`u okuyan yüz binlerle Müslüman Türk insanı, Atsız`ın çürük iddialarını birer süprüntü kabilinden görüyor ve bunları buruşturup en yakın mesafedeki çöplüğe fırlatıp atıyor.

Nihayet verirken Burada dört günlük yazının sonuna gelmiş bulunuyoruz. Nihal Atsız, makalesinin sonlarında adeta `Mal bulmuş Mağribi` gibi `Eski Said`in 1911 yılı baskılı `Divan-ı Harb-i Örfi` isimli eserindeki Kürtlerle alakalı `Hatime` bölümünün üzerine atlıyor.

Nursi`nin oradaki ifadeleriyle Kürtçülük, bölücülük yaptığını bağırarak ilan ediyor.

Oysa, Bediüzzaman Said Nursi orada kısaca `Ey Kürtler! Lisanınıza sahip çıkınız, geliştiriniz` diyor.

Ne var bunda? `Vay efendim, böyle sözleri nasıl olur da söyler?` diye yırtınan Atsız, o uzunca makalesini şu cümlelerle bitiriyor: `İşte, sizin üstadınızın kimliğini kendi yazısıyla gösterdim. Onun bir Kürt milliyetçisi olduğu apaçık ortaya çıktı. Bu açıklamadan sonra, gerçeği kabul edip de Türklüğe dönerseniz, hoş...`

Yine eski sapıklıkta inat ederseniz, sizin vicdanınızdan şüphe etmeli...` (Ötüken, 7 Mart 1964, Sayı: 109.)

Aziz okuyucu. Sözü daha fazla uzatmaya hiç hacet yok. Bugün gelinen şu noktaya bir bakalım:

Kürtçe ve diğer bazı dillerle, devletin televizyonunda bile program yapılacak seviyeye gelindi. Keza, Kürtçe lisanı hakkında kurslar açılmasına resmen müsaade edilir hale gelindi. Bu gelişmeler yaşanırken, ne ülke bölündü, ne de kıyamet koşturdu.

Kaldı ki, Üstad Bediüzzaman o sözleri Osmanlı idaresi zamanında söylemiş ve o tarihte hiçbir reaksiyon da görmemiş. Zaten Osmanlı toleransı da, böylesi teşviklere gayet derecede müsait idi.

Bununla beraber, Said Nursi, 1950`den sonra adı geçen eserini yeniden gözden geçirip tashih etmiş ve oradaki hususi hitabını umumileştirerek son şeklini vermiştir. Tıpkı `Münazarat`a olduğu gibi...

Atsız ise, eserin son şekline itiraz edecek bir bahane bulamadığı için, ta elli sene evveline giderek, o eserin Osmanlıca ilk baskısındaki hususi ifadeleri cımbızla çekip büyüteçle nazara vermeye çalışmış.

Ne var ki, Türkiye`nin ve dünyanın geldiği medeni seviyeye bakıldığında, temel insan hakları noktasında Nursi`nin ne derece haklı ve uzak görüşlü olduğu, Atsız`ın ise, bu gibi meselelere bile ne derece bağnazca yaklaşım dar ufuktan baktığı kendiliğinden anlaşılabilir oluyor.

Biyografi

Bazı genç okuyucularımızın isteği üzerine, Nihal Atsız`ın kısa biyografisini veriyoruz. Nihal Atsız, 12 Ocak 1905`te İstanbul`da Kadıköy`de doğdu. Babası deniz subayı Nail Bey, annesi Fatma Zehra Hanımdır.

İlk ve orta öğreniminin ardından Askeri Terbiyeye kaydoldu. Bu okulun 3. sınıfında iken, Arap asıllı bir subaya selam vermeyi reddettiği için okuldan atıldı.

Ardından, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine yazıldı. Bu fakülteden 1930 yılında mezun olduktan sonra, kısa süren bir asistanlık görevini müteakiben Türkiye`nin muhtelif vilayetlerinde öğretmenlik yaptı.

Öğretmenliği esnasında, Türkçülük adına yapılan hemen bütün faaliyetlerde bulunmaya çalıştı. Dergi çıkardı, dergilerde yazılar yazdı. Bu faaliyetleri sebebiyle mahkemelik oldu, hapse atıldı, beraat etti, yahut affedildi, ama hayatının sonuna kadar hep bu yolda çalıştı.

1962`de kurulan Türkçüler Derneđinin genel başkanlığını üstlendi. 1964`ten ölümüne kadar Ötüken dergisini yayımladı. Ötüken`de kendince bölücülük hareketlerine karşı yazdığı yazılar yazdı.

Ancak bizzat kendisinin yaptığı bölücülük iddiası ile suçlanarak yargılandı ve on beş ay hapse mahkum edildi.

Said Nursi ve Nurculuk aleyhindeki hakaretamiz yazıları da bu esnada neşretti. 2,5 ay hapis yatan ve cezası Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk tarafından kaldırılan Atsız, 11 Aralık 1975`te İstanbul`da öldü.

Atsız`ın Türkçülük ve Türk tarihine dair yayınlanmış muhtelif kitapları var.